

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVII

Paříž

Číslo 3

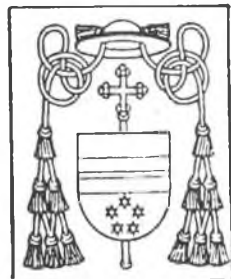
květen - červen 1996

Jiří Pehe

O PROVINCIALISMU

Po pádu komunismu není rozhodovacím centrem státu ani Vídeň, ani Berlín, ani Moskva, ale Praha. A rozpad ČSFR navíc způsobil, že jsme poprvé postaveni tváří v tvář pouze sami sobě. Podíváme-li se ale na naše počínání ve státě téměř veskrze českém, nelze si nepovšimnout, že zatímco jsme rychle uplatnili své tradiční vlastnosti, jako jsou podnikavost a pragmatismus, i rychlé přizpůsobení novým poměrům, jsme nadále sužováni také svým tradičním provincialismem, jenž se projevuje jistou zahleděností do vlastních problémů, intelektuální omezeností na domácí scénu, tedy také malostí, úzkoprsostí a neznalostí širších perspektiv. Lze to pochopit: přes české země se v minulosti pravidelně přelévala vojska větších národů, ať jako poražená či vítězná, bylo tedy asi docela přirozené, že jsme se uzavřeli do českého mikrosvěta a přenechali úsilí o světovost větším národům. (...)

Jak se v dnešních podmínkách provincialismus projevuje? V přizemnosti, v nedůvěře k hodnotám, které překračují rámec běžné každodennosti a hranic malé republiky. V zálibě v žabomyších politických sporech: česká společnost je přepolitizovaná, pohlcena sama sebou a svými problémy. Toto všechno se dnes, stejně jako v minulosti, odehrává mimo širší evropské a světové souvislosti. Naše zahraniční politika je do značné míry odrazem tohoto stavu věcí. Pokusy, které se objevily po roce 1989, totiž dát jí širší vizi a začlenit ji do širších kontextů, byly rychle vytlačeny postoji, pramenícími z našeho provincialismu. Naši politici spíše jen nakukují přes západní hranici, bližší spolupráce s ostatními postkomunistickými zeměmi je odmítána argumenty, z kterých číší pocit naší vlastní české výlučnosti. A v některých případech se tak děje s dávkou arogance, pro niž žádný diplomatický nátlak není dostatečně silný. Dokonce i možné budoucí začlenění ČR do Evropské Unie vidí mnozí politici spíše jako hrozbu, že se české země stanou pouhou okrajovou provincií Unie a potažmo provincií Německa. Právě tato otázka spjatá s Německem a odsunutými Němci je nejpronikavějším příkladem českého provincialismu. Nejde ani o to, jak tento problém po padesáti letech řešit, jako spíš o postoj

Znak nové plzeňské diecéze.

a neochotu českých politiků se tímto problémem zabývat. Prostě se před ním strká hlava do písku, snad se čeká, až problém sám od sebe zmizí. Právě zde by stálo za to poučit se u tolik podceňovaných Poláků, kteří, ačkoliv jejich vztahy s Němci byly stejně komplikované jako naše, dokázali překročit svůj vlastní stín - asi proto, že nejsou tolik sužováni provinčním myšlením a vidí proto dále.

*

Jiří PEHE (* 1955), do r. 1994 v Rádiu Svobodná Evropa v Mnichově, nyní v Praze.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Zemřel známý a oblíbený komik *Jarda Štercl*.

■ Českou republiku navštívila britská královna Alžběta II.

■ Kometa *Hjikutake* dosáhla své nejbližší vzdálenosti od Země a začala se vzdalovat do hlubin vesmíru.

■ V lednu tr. zemřel ve věku 85 let Eduard Haken, "pěvec Biblických písní". S ním odešel další člen slavného spouboru ND (M. Tauberová, M. Podvalová, M. Krásová, Z. Otava). Často zpíval v kostelích, takže jeho "kádrový profil" nezástal bez poskvrny. Je pohřben na Vyšehradě po boku svého přítele, rovněž slavného zpěváka z ND, Beno Blachuta.

■ Běloruský prezident A. Lukašenko, který v Moskvě podepsal dokument o vytvoření *Společenství suverénních republik (SSR)* je zřejmě na Zemi jediná hlava státu, která nezná jazyk své země, neboť hovoří pouze rusky. Spolupráce Moskvy a Minska bude velmi těsná, do konce roku 1997 má být mj. zavedena také společná měna. Proti této integraci protestovalo v Minsku dvacet tisíc lidí.

■ V Sofii demonstrovalo více než deset tisíc osob proti výroku ruského prezidenta Jelcina, že Bulharsko by se také mohlo připojit k dohodě Ruska, Běloruska, Kazachstánu a Kyrgyzánu o prohloubení integrace.

■ V tomto roce proběhnou v ČR volby do obou komor Parlamentu, tj. do Poslanecké sněmovny a do Senátu. Do PS se budou konat ve dnech 31. 5. a 1. 6. 1996, do Senátu ve dnech 15. 11. a 16. 11. 1996. Volby se konají pouze na území ČR, ale právo volit má i občan bez trvalého pobytu na jejím území, splňuje-li tyto podmínky : 1) Prokáže-li svoji totožnost a státní občanství; 2) Je zapsán ve zvláštním volebním seznamu, který bude uzavřen dva dny před zahájením voleb. Pokud se z jakéhokoliv důvodu nezapíše, i tak může volit : dostaví-li se k volbám, bude zapsán okrskovou volební komisí do výpisu ze zvláštního seznamu voličů; 3) Disponuje platným cestovním dokladem ČR, do něhož volební komise - aby se event. zamezilo dvojímu či několikakrátovému hlasování - vyznačí jeho provedení. Dle našich informací je možno získat cestovní doklad ČR v Praze do dvou dnů za poplatek 800 Kč.

■ V posledních parlamentních volbách v r. 1992 kandidovalo celkem 23 politických stran. Letos se o přízeň voličů bude ucházet "jen" 17 stran a tři hnutí. Mezi nejméně známé formace patří nové subjekty : Celostátní aktiv občanů, Nezávislí, Pravý blok a o hlasy pravicově zaměřených občanů se bude ucházet i strana Česká pravice. Voličům, kteří adorují teror padesátých let, bude asi nejlíp vyhovovat strana ortodoxních stalinistů Miroslava Štěpána.

■ Proslulý "mrtvý student," bývalý poručík StB *Ludvík Zifčák*, kandiduje na druhém místě kandidátní listiny Svazu čs. komunistů na severní Moravě.

■ Souhlas s případným vstupem ČR do NATO podmiňuje opozice (ČSSD, Levý blok, Strana demokratické levice) konáním lidového hlasování. Jednoznačně odmítavé stanovisko zastává KSČM, protože se obává, že "některé aktivity NATO nemají jen obranný charakter" Stejně rezolutně se proti členství staví také Strana československých komunistů (SČK) Miroslava Štěpána.

■ Podle březnového šetření IVVM považuje vývoj k demokracii za nezvratitelný 40 % občanů, zatímco v r. 1991 to bylo 51 %. Počet respondentů, kteří se obávají zvratu, se zvýšil ze 13 % na 21 %. Z toho dvě třetiny soudí, že ke změně může dojít pokojnou cestou, třetina míní, že vývoj lze obrátit násilím.

■ K uctění památky padlých čsl. dobrovolníků v obou světových válkách pořádá dne 11. května tr. *Sdružení čs. dobrovolníků ve Francii* na vojenském hřbitově "LA TARGETTE" vzpomínkovou oslavu.

■ Pan *Vincenc Polanský*, nejstarší člen, bývalý starosta a dlouholetý náčelník *Sokola Paříž*, nositel vyznamenání francouzského státu za "odbojovou, civilní a kulturní činnost," zemřel ve věku 91 let. K poslednímu důstojnému rozloučení na hřbitově v Gournay s. M. se dostavil - kromě rodiny - velký počet jeho českých i francouzských přátel.

■ Místo "au pair" - u dětí, v domácnosti i jinou práci - hledá 17 ti letá studentka z Moravy na dobu 6 týdnů (červenec, srpen tr.) Mluví dobře francouzsky a má doporučení od Otce Bernáčka. Máte-li sami zájem nebo víte-li o někom, kdo by tuto výpomoc uvítal, zatelefonujte paní A. Stránské, tel. 46 70 44 19.

Zaznamenali jsme

pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si vytvořili vlastní úsudek

●... Kniha Paula Johnsona *Dějiny dvacátého století*, jejíž český překlad vyšel před pěti lety, nám nabídla nový obraz světa : dvacáté století začalo pronikavou relativizací všech tradičních hodnot, po níž nastal jejich faktický rozpad. Moderní svět se pak už jen svíjel v křečích světových i lokálních válek, diktatur, terorismu, konejšen falešnými nadějemi, které přinášely ještě hlubší beznaděj. Za veškerou hrůzou naráží Johnson stejné viníky : ROZUM, zbavený mravní odpovědnosti, zešílejší ješitností, opojený svobodou a - ŽVÁST, chrlený legiemi politiků, učenců a publicistů. Pokusy o sociální inženýrství jsou si podobné : člověk, puštěný ze řetězu tradice, se prolže k moci a začne likvidovat přirozenou společnost, aby ji nahradil výstředním projektem svého intelektu.

Loni u nás vyšlo další dílo P. Johnsona, *Intelektuálové*. Začíná úvahou o rostoucím vlivu světských, tedy nenáboženských intelektuálů v posledních dvou stoletích. Až dosud byli vzdělanci omezováni vnější autoritou, teprve v 18. stol. se objevil typ myslitele nezávislého, který si sám určil za povinnost napravovat svět - přesvědčen, že jej k tomu opravňuje bystré myšlení a dobrá vůle. Podle Johnsona nastal čas zhodnotit, jak se jim to povedlo a po prostudování jejich životopisů s pozorností upnutou na morálku prozkoumat, "zda měli morální právo radit lidstvu, jak se má chovat." Už hrdina prvního eseje J.J. Rouseau se z této perspektivy jeví jako monstrum. Muž, který objevil modernímu lidstvu přírodu, byl intrikán, exhibicionista a patologicky bojácný hypochondr. V čem byl však skvělý, to bylo umění psát : uměl strhnout i přesvědčením o své jedinečnosti a vznešeném poslání, což mohlo souviset s počínající paranoiou. Pro české čtenáře bude asi nejpikantnější stát' o Karlu Marxovi. Malý, vzteklý, pivem pobryndaný materialista živořil v strašlivém nepořádku, bezstarostně si půjčoval, na dluhy zapomínal a když jej někdo upomenul, roz-

běsnil se. Podle Johnsona, Marxova nenávisť k věitelům vyústila v nenávisť ke kapitalismu a dala vzniknout jeho stěžejnímu dílu. (...) Bestiář intelektuálů pokračuje : Ibsen, L.N. Tolstoj, Hemingway, Brecht, Russell. Sartre - od dětství obludně ošklivý, navyklý šaškovat aby na sebe upozornil, módní levicový intelektuál produkující nekonečný proud slov, akademický kmotr teroristických hnutí na celém světě, nakonec téměř slepý opilec. V dalších medailoncích se objevují postavy v českém prostředí nepříliš známé. (...) Dřívější intelektuálové bezohledně prosazovali inženýrské projekty spásy lidstva, v druhé polovině 20. století se objevil intelektuál - individualista, který hlásá všeobšahlou toleranci a s halasným obdivem k mravní anarchii si hedonisticky užívá. Jedno však mají společné : ideje jsou pro ně důležitější než lidi, roz-poznávacím znamením zůstává bezohlednost - vyrábějí ideje, aby je co nejlépe u-platnili na trhu s idejemi.

Každá z popisovaných postav se rozešla s tradičním náboženstvím, aby se je pokusila nahradit produktem vlastního myšlení. To je podle autora ten hlavní prohřešek. Tragikomické slabůstky jsou jen dokladem nesevěprávnosti člověka, byt' sebechytřejšího, který se odvrátil od Boha.

(Kráčeno)

Viktor ŠLAJCHRT o knize P. Johnsona INTELEKTUÁLOVÉ.

V r. 1995 vydalo nakl. Návrat domů v překladu L. Mertlikové

● ... Do konce osmdesátých let skoro půl miliónů našich dalo před rodným krbem přednost nejistotě v cizině. Odcházeli lidé zejména mladší, ne nutně nadprůměr či podprůměr, ale rozhodně jeho neprůměr. Náš odchod ze země způsobil některým spřízněným duším nejen bolest, ale i případné kádrové potíže; mohl však poskytnout pocit uspokojení, že se alespoň někomu podařilo přetrumfnout nemilovaný režim. Časem pak začaly docházet příspěvky ve valutách, čímž politicky znevýhodněné příbuzenstvo povýšilo do zvýhodněného stavu majetníků tuzexových poukázek, došlo i na pozvání k návštěvě jinak nedosažitelné ciziny. Současně však přibývaly i špatné dojmy, o něž se zasloužili chvástající se "upravenci" v pronajatých mercedesech. Zatím co v Polsku a Maďarsku navštěvující exulanti vítali, v českých novinách zatracování neustalo : ještě v r. 1986 nás v Zemědělských novinách poádáně sepsul Doc. RSDr. O. Pilát CSc. v pojednání nazvaném "Nejbídnější z bídných konců - emigrace na cestách zrady." Přesto tato čtyřicet let nvcovaná ideologie příliš neučarovala, národ si nevytvářel představy o emigraci podle mistrů těchto mistrů pera. Nicméně - po rozpadu reálsocialismu, kdy jsme mohli přijet do rodné země i bez "upravení vztahů", jsme byli sice zpočátku vítáni, ale tato reakce dlouho netrvala. Nahradila ji "choroba rudého oka", jak říkají Čiňané - totiž závist, česká vlastnost, betonovaná tradicí plebejského rovnostářství. Pochopitelně : jak se má třeba cítit někdejší poslušný občan (a člen strany) při pomyslení, že jeho kdysi tak nenápadný spolužák to v cizině dotáhl tak daleko, zatím co on ta dlouhá léta totality proschůzoval, probrigádnil a prokejval směrem k vrchnosti - to jistě nepřispívá k sebevědomému pocitu dobře stráveného života. Nepřekvapují proto iluze o společném utrpení národa s hrstkou disidentů, jimž se potichu fandilo, ale velké lásky si nezískali, protože se stali špatným svědomím té naprosté většiny společnosti. Zrovna tak nepřekvapí zrození systému dvojích cen, nehoráznost neznámá i v těch nejdopornějších afrických diktaturách.

Do postkomunistické republiky se emigranti vraceli jak s požadavky, tak bez požadavků, se záměrem jen krátkodobého nakouknutí nebo permanentního návratu. Od toho je ostatně odrazoval devizový zákon, horkou jehlou ušitý už v r. 1990, jenž jim nařizoval převod veškerých jejich majetků ze zahraničí. S výjimkou penzis-

tů se tak vzdělanci se zájmem o trvalý návrat dostali do role vetřelců a nekalé konkurence. Již Jiří Dienstbier, tehdejší ministr zahraničních věcí, pokládal za vhodné v zahraničí oznámit, že *"nikdo přece nemusel ze země utíkat,"* všechny ale překonal Jiří Payne, nynější předseda zahraničního výboru parlamentu, když v New Yorku kaceřoval exil, že si doma musí vylepšit pověst. Nedosti na tom ! Státník Payne v LN (v r. 1993) se tázal, *"proč hlavní proud exulantů směřoval do USA, Kanady, Německa a nikoliv třeba do afrických zemí či do Indie. Tam se mohli stát rektory univerzit a svými schopnostmi přispět ke světové stabilitě."* (!) Velikánský oheň vypukl na exilových střeších, také jsem se v torontském ND jedovatě ozval a napsal : *"Že by země Třetího světa v době postkolonialismu a háklivého nacionalismu vítaly bělochy k permanentnímu usídlení a jmenovaly je rektory? Takhle to neuvazuje ani těm mým nejpomalejším studentům."* V normálně fungujícím demokratickém státě by takový "státník" musel rezignovat.

K jakému musí polojasnu se ale stejně dopracujeme nikoliv vlastní vinou. O to se zaslouží Čas, který nás beztoho všechny zabije. Ostatně, již dnes přestává být exil aktuální, rodná země má jiné starosti... (*Silně kráceno*) *Ota Uř, U.S.A.*

● ... V anketní rubrice *MFDnes* na otázku, *"jaké služby byste očekávali od mateřské školky, která požaduje za péči o jedno dítě několik tisíc korun měsíčně,"* odpověděli řadoví respondenti konkrétně a jasně, že by pochopitelně očekávali jinde nedostupný luxus. Miloš Zeman, předseda ČSSD, novinářům však řekl doslova : *"Já bych nechal ředitelku takové školky zavírat."* Zemanova "zavírací obsese" je známá dlouho, už před lety dal několikrát najevo, že zavírat nepohodlného či podezřelého člověka je v jeho představách jednoduché : místo důkazů stačí politické rozhodnutí. Nedávno zase omlouval svůj slib starým členům sociální demokracie, že *"dá po volbách jejich stranické legitimace svázat do kůže příslušníků ODS."* V zemi kde dosud žije vzpomínka na knihy *doopravdy* vázané v lidské kůži, jsou podobné "žerty" ukázkou mimořádného nevkusu a signálem velmi mělce dřímající agresivity. Nejde jen o to, že se volebního vítězství sociální demokracie musí napříště bát všichni lidé provozující v ČR drahé služby, ale Zeman ve zkratce slibuje také to, že bude-li u moci, zruší systém institucí, které v demokracii hlídají zákon : zavírat nebudou soudy, ale *dávat zavírat* bude on, Miloš Zeman, coby premiér - nebo snad generální tajemník? (*Kráceno*) *Ivan Lamper.*

● ... Je to zvláštní, stačí pět let a z politických začátečníků se stanou frajeři projíždějící městem s houkačkou a uvažující o veřejném majetku jako o svém vlastním. Historii přestavby parlamentu, podle průzkumů nejméně důvěryhodné instituce v republice, poznamenala již řada ostud. Senát ještě ani není zřízen a už si veřejným vystoupením nového kancléře Kněžinka sám škodí : *"...já dám výpověď, já otevřu, já přezkoumám..."* Neinformovaný cizinec by mýsl, že tento muž získal Valdštejnský palác v restituci. Po jeho vystoupení nemá smysl spoléhat, že Valdštejnská zahrada i Atrium zůstanou pro veřejnost otevřeny a že z výstavní síně se nakonec nestane třeba poslanecká kuřárna... *Tereza Brdečková .*

● ... Největší problém české společnosti : ještě jsme si nenavykli na svobodu. Proces změn, které jsme odstartovali na poli ekonomiky jde rychle dopředu, míra naší odpovědnosti, poznání a svobody však tomu nestačí. Nárokům neodpovídají studenti ani vyučující na vysokých školách, stejně jako zaměstnanci, kteří si třeba klidně z práce soukromě telefonují do Paříže. Oklikou to souvisí i se situací ve státní správě, kde přibývá sprostého jednání úředníků. Ti lidé už si jsou vědomi, že po-

listopadové zemětřesení pominulo. V tom vidím jistě nebezpečí i proto, že neexistuje zákon, který by s tímhle dokázal pohnout. A nepohneme-li s tím, hrozí nám, že stvoříme neobyčejně komplikovaný a zlý konglomerát vyspělé ekonomiky a polodivoké společnosti.

*

Milan Uhde, předseda parlamentu ČR.

... Stranický klíč je jednou z politických tradic, jež se (v Československu) ujaly nejpevněji. (...) Tak čisté vypracování metody stranického klíče je nepochybně v souvislosti s určitými stránkami národní povahy - osobnost má zde patrně méně strhující síly, byl-li stranický klíč postaven na místo tak vysoké. Snad proto, že národ má velký sklon ke kritice a ke každodennímu ostrakismu. Výsledkem systému je, že bezvýznamní lidé se hladce dostanou před lepší. Na druhé straně poskytuje tento systém výhodu větší solidnosti než systém, založený na osobách. Někdy to bývá ovšem solidnost blízká tuposti a nevnímavosti k hodnotám.

Ferd. Peroutka.

Hezkyčesky Od Podlahy

... vzbudila nová *Pravidla českého pravopisu* (zpracoval kolektiv pracovníků Ústavu pro jazyk český AV, v r. 1993 vydalo nakl. PANSOFIA v Praze) obrovskou polemiku a vlnu kritiky. Zejména proto, že se v nich objevily četné nedůslednosti a také pro silnou tendenci k počešťování cizích slov.

Mnoho spisovatelů odmítá řídit se novými pravidly s poukazem na to, že používání jazyka ve funkci výrazového prostředku je záležitostí vysoce individuální, k němuž patří i jeho psaná podoba. Novináři by naopak nějakou sjednocující normu přivítali, protože dnes každý časopis přejímá z nového pravopisu jen něco. K nejistotě, zda jsou nová *Pravidla* závazná, silně přispěl pokyn ministerstva školství, aby se ve školním roce 93 - 94 nový pravopis do výuky nezaváděl, zrovna tak jako rozhodnutí náměstka ministra školství Bartoška, kterým byla v polovině července 1994 nová *Pravidla českého pravopisu* ze seznamu učebnic vůbec vyškrtuta. Pouze o několik dní později však ministr školství zákaz náměstka Bartoška zakázal a rozhodl, že výuka na školách se od září 1994 novými *Pravidly* řídit bude, ale jejich tvůrci, tj. Ústav pro jazyk český musí vypracovat *Dodatek*, který zpětně zavede zrušené dublety s - z a umožní dvě varianty označování délky samohlásek v přejatých slovech. *S jistotou nadsázkou by se tedy dala označit nová Pravidla za platná, ale jaksi bez toho, co je na nich nového.* (R. Štencl).

Chudáci děti ! Ostatně - i občané sami u nás už vůbec neumějí psát ! Většina z nich si **obědnává objed**, nechává si **posýlat na dobírku** a pak donese na **počtu** - už zcela neuvěřitelně - **peňýze**. (Z Prahy).

*

Stejně dnes jak před iks lety - aneb nic nového pod sluncem...

(Minulost není nikdy mrtvá, ona dokonce není ani minulá - W. Faulkner)

... Ocitli jsme se na náměstí *Města fantazie*. Vedle nás tyčila se socha muže na koni třímajícího kopí s korouhví a za ním jakási výstavná budova s fontánami, z nichž však voda netekla. Lidé na chodnicích motali se sem tam, vrážejíce do sebe a nadávající si v cizí řeči, jíž jsem ale ke svému úžasu rozuměl. Na křižovatkách byly sloupy s nápisem *Přechod*, což bych překládal asi jako *Tabu = posvátné, zakázané*, neboť ač to bylo nejhodnější místo, nikdo tamtudy nechodil; lidé se pletli mezi auty, podlézali električky a podobné žerty tropili. Dopravní stráž ve městě byla vůbec tak důmyslně rozestavena, že byla vždy tam, kde jí nebylo potřeba. Když

jsme chtěli vidět nějakou kulturní památku, zavedli nás před restauraci s nápisem *U Fleků*, a na radu jednoho domorodce jsme si šli prohlédnout jedinou nerozkopanou ulici. Viděli jsme dokonce tu a tam asfaltovanou ulici, většinou ale ten asfalt znovu rozkopávali. Protože jsem se sotva držel na nohou, vsedl jsem do rychlovozidla zvaného elektrika. Dick šel pěšky a tak jsem byl nucen - z obavy abychom se neztratili - z elektriky vyskočiti a dohonit ho. (...)

V restauraci dal Dick najevo, že jsme Američané. Přesto, že jsme si dali jen dvě sodovky, vyrukoval celý personál, křepčil kolem nás a střídavě se nám klaněl. Když Dick vytáhl cigaretu, servalo se rázem šest číšníků a majitel s rozškrtnutými sirkami v rukou. Dick si připálil o hořící šos vrchního. Skvělý kabaretní výstup byl dovršen krasopisně vypracovaným účtem za sodovky, do něhož byl započten i potlučený pikolík. (...) Nakonec jsme si zakoupili několik Večerníků : v nich byly důležité zprávy i kulturní a umělecké rubriky potlačené na několik řádečků, zatímco zprávy à la *Polila papouška vitriolem*, *S cihlou proti prababičce* nebo *Sváděl domovnici na schodišti*, byly vytisknuty palcovými literami. Přes Dickovo varování pustil jsem se do čtení politických úvodníků a předvolebních článků. Dostal jsem však od smíchu tak hrozné břišní křeče, že mne Dick musel dopravit do svého přístroje na svých zádech...

Jaroslav Žák *MĚSTO Z ŘÍŠE POHÁDEK* Humoristické listy 1927. (Kráceno)

*

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

Nad rozsáhlými ložisky pitné vody poblíž Dobrušky byla založena nová moderní skládka komunálního odpadu.

DVĚ PŘEDVOLEBNÍ...

Hašek se pustil do Futuristy, že má nesnesitelného šéfa - Hašlera, který napadá komunisty, když ve svém kabaretě zpívá: "Volte voly, volte býky, jen nevolte bolševiky."

Jára Kohout, Hop sem - hop tam.

Příprava a průběh voleb v roce 1986 prokázaly jednoznačnou podporu naší vnitřní i zahraniční politiky. Předvolební schůze byly skutečně demokratickým sněmováním o základních otázkách života a o dalším rozvoji naší společnosti. Svůj kladný vztah k politice KSČ a k Národní frontě občané projevíli účastí na volbách a hlasováním pro kandidáty Národní fronty.

Zápisník agitátora 1987.

Z mudrosloví jistého národa
středoevropského :

*Jak si kdo ustele,
tak bude mít ustláno...*

..... Ze života Misie

Bliží se konec školního roku a to je příležitost shrnout zkušenosti z našeho půlročního "experimentu" - pokusu o zachování chodu Misie vlastními silami, bez českého kněze. Česko-francouzské mše pro nás laskavě sloužili polský a belgický misionář,

Přípravy kázání a české části bohoslužby se obětavě ujal Václav Umlauf z Brna. Rádi bychom jim, jakož i členům farní rady a všem, kdo se na přípravě schůzek podíleli, ještě jednou upřímně poděkovali.

Jak byl tento náš "experiment" úspěšný, posoudíte nejlépe sami. Bylo by jistě možné udělat více a lépe a bez začátečnických chyb. Přesto si myslím, že to byla více než zajímavá zkušenost: pracovat v týmu (i když menším, než bychom si byli přáli) , podle vlastních představ, vystačit si z vlastních zdrojů...

V únoru jsme požádali burzu českých knih. Kupodivu, největší zájem byl o knihy filosofické a historické, nejmenší o detektivky! Poté následovalo vystoupení pana Hodiny, kterého známe už z minulého roku jako člena Capelly Gregoriana Pragensis; pro změnu nebyl tentokrát na pořadu gregoriánský chorál, ale známé i méně známé české a moravské písně s

doprovodem houslí (a zpěvu odvážnějších přítomných).

Bylo by škoda nevyužít možnosti kinosálu, a tak jsme, díky p. Kessnerovi, který se ujal promítání, mohli vidět film J. Svěráka *Obecná škola*. Film měl velice dobrý ohlas. Pokud se Vám promítání líbilo, nezapomeňte přijít 8. června na Dědictví od Věry Chytilové s Boleslavem Polívkou v hlavní roli.

Není možné na několika řádcích shrnout velice zajímavou besedu s P. Václavem Malým o současném stavu církve v Čechách při jeho dubnové návštěvě Paříže. V každém případě za ni upřímně děkujeme, podrobněji se k ní snad ještě vrátíme v příštím čísle. Zároveň vyslovujeme poděkování manželům Linhartovým za originální dar v podobě nymburského piva. Jaké jsou vyhlídky Misie do budoucnosti? V říjnu očekáváme návštěvu našeho biskupa Mons. Škarvady, která by měla o našem osudu říci jasně slovo. Je ale skoro na 100% jisté, že ani v příštím roce svého kněze mít nebudeme. I když samozřejmě není naším úkolem o budoucnosti Misie rozhodovat, měli bychom všichni společně popřemýšlet, zda chceme, aby Misie pokračovala a pokud ano, jak.

Přejeme všem členům Oběžníku a příznivcům Misie pěkné prázdniny a na podzim na shledanou!

*

Za farní radu Marie Stránská

Přijede náš biskup Otec Jaroslav Škarvada mezi nás ?

V březnu tr., kdy jsme navštívili pana biskupa, měli jsme trojnásobné štěstí : jednak byl právě v Praze, za druhé měl čas nás přijmout a za třetí se nechal poměrně snadno přemluvit, aby sem do Paříže za námi přijel. V jeho nabitém kalendáři se našel jeden termín volný : **sobota a neděle 5. a 6. října tr.** I když se může tato návštěva nějakou nepředvídanou změnou v jeho programu ještě zhatit, prosíme vás, abyste si tu sobotu 5. října zapamatovali a rezervovali si svůj čas na toto setkání, které plánujeme a na které se těšíme už několik let. Návštěva biskupa je důležitá událost nejen pro každého z nás, ale i pro celou českou komunitu ve Francii.

*

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

L. Hasova	92360 MEUDON - LA - F.	I. Nedeltcheva	78117 CHATEAUFORT
M. Ortová	75005 PARIS	J. Rupnik	75012 PARIS
Skupa - Hadašová		94300 VINCENNES	

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli :

Auerhahn	Ignatovič	Mainguet	Šoubová
Bernhardová	Křížová M.	Řehák E.	Virtuoso
Challier	Kubková	Svatoš	Vohanka

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLAŤ !

Náš program :

V SOBOTU 8. ČERVNA 1996 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC RYSZARD WTOREK SJ V KAPLI DOMU
CENTRE SEVRES - 35, rue de Sevres, 5. patro, Paris 6°, Mo Sevres-Babylone
ČESKO - FRANCOUZSKOU MŠI SV.

(Bohoslužba slova česky, obětování francouzsky)

Po mši bude promítán v kinosále v přízemí český film V. Chytilové DĚDICTVÍ.

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris